

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/65/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3220010057
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3220010057.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Juraja Valáška a JUDr. Miroslavy Šibíkovej v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D. C., stíhaného pre pokračovací zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 odsek 1, odsek 2 písmeno d) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona a pre pokračovací zločin znásilnenia podľa § 199 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona spáchaný v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí dňa 26. novembra 2025 prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp. zn. BN-1T/21/2020, zo dňa 04. júla 2024 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. BN-1T/21/2020, zo dňa 04. júla 2024 bolo rozhodnuté podľa § 285 písmeno a) Trestného poriadku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou, č.k. Pv 224/19/3301-63, zo dňa 13.03.2020, pre skutky v bode 1. obžalobou právne posúdené ako pokračovací zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 odsek 1, odsek 2 písmeno d) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

v presne nezistenom čase v mesiacoch jún a júl 2019 v rodinnom dome na ulici E. F. G. XXX/X H. I. E. svojej manželke poškodenej J. C. (predtým B.) opakovane bránil opustiť rodinný dom tým spôsobom, že:
- v presne nezistený deň keď chcela poškodenej odísť do práce, túto zamkol v rodinnom dome a vzal kľúče,
- v ďalší presne nezistený deň, keď chcela poškodenej odísť na nočnú zmenu do práce, vzal jej mobilný telefón a zavolať do jej práce a oznámil, že poškodenej nepríde, pričom počas uvedených incidentov poškodenej schmatol za ruku a za rameno, dával jej facky do oblasti tváre a sácal ju,

a ďalej pre skutky v bode 2 obžalobou právne posúdené ako pokračovací zločin znásilnenia podľa § 199 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona spáchaný v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona a zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 odsek 1, odsek 2 písmeno d) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

v presne nezistenom čase a dni mesiaca júl 2019 v rodinnom dome na ulici E. F. G. XXX/X H. I. E. prišiel za svojou manželkou poškodenou J. C. (predtým B.), ktorá v tom čase spala v posteli a odzadu jej silou stiahol spodnú bielizeň a vyžadoval od nej pohlavný styk, na čo sa poškodenej zobudila a ušla pred ním do druhej miestnosti a dňa 24.07.2019 v čase okolo 22:00 hodiny v rodinnom dome na ulici E. F. G. XXX/X H. I. E. prišiel po predchádzajúcej hádke za svojou manželkou poškodenou J. C. (predtým B.),

ktorá v tom čase ležala v posteli so slovami, aby mu naposledy „dala“, s čím poškodená nesúhlasila a zakryla sa perinou, na čo obvinený znovu naliehal na poškodenú, aby mu aj tak „dala“ a začal sa vyzliekať, strhol z poškodenej perinu, chytil ju za nohy, rozťahoval ich od seba, strhol z poškodenej nohavičky, pričom ich roztrhal a odhodil a pokúsil sa vniknúť pohlavným údom do vagíny poškodenej, čo sa mu nepodarilo, na čo sa poškodená otočila a posadila, pričom sa obvinený opätovne pokúsil roztláčiť poškodenej nohy od seba a vniknúť do nej, čo sa mu znovu nepodarilo, následne od ďalšej upustil, vzal poškodenej služobný telefón a odišiel z miestnosti, pričom keď sa poškodená obliekla a chcela opustiť rodinný dom, zistila že tento je zamknutý a obvinený stojí pred vchodovými dverami a blokuje ich a keď obvineného požiadala, aby ju pustil z domu, tento jej odvetil, že ak odíde z domu, už sa dnu nedostane a na jej opakovanú žiadosť o otvorenie dverí jej obvinený odpovedal, že nikam nepôjde, preto poškodená vyskočila cez okno rodinného domu

nakoľko nebolo dokázané, že sa stali vyššie označené skutky, pre ktoré je obžalovaný stíhaný.

Uvedeným rozsudkom bolo tiež rozhodnuté podľa § 285 písmeno b) Trestného poriadku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby pre skutok obžalobou právne posúdený ako čiastkový útok pokračovacieho zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 odsek 1, odsek 2 písmeno d) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

v presne nezistenom čase v mesiacoch jún a júl 2019 v rodinnom dome na ulici E. F. G. XXX/X H. I. E. svojej manželke poškodenej J. C. (predtým B.) bránil opustiť rodinný dom tým spôsobom, že v presne nezistený deň keď poškodená chcela ísť do práce, sedel pri nej a držal ju za ruku, stál vo dverách a znemožňoval jej odísť,

nakoľko skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie prokurátor v neprospech obžalovaného. Prokurátor podané odvolanie dodatočne písomne odôvodil nasledovne:

„Dňa 13.3.2020 prokurátor Okresnej prokuratúry v Bánovciach nad Bebravou podal na Okresný súd Bánovce nad Bebravou obžalobu na A. B., obvineného z pokračovacieho zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v bode 1 obžaloby a pokračovacieho zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona spáchaný v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v bode 2 obžaloby na skutkovom základe uvedenom v predmetnej obžalobe.

Rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 1T/21/2020 zo dňa 10.10.2022 bol obžalovaný A. B. prvostupňovým súdom oslobodený spod obžaloby postupom podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré bola na A. B. podaná obžaloba.

Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 3To/9/2023-444 zo dňa 15.11.2023 bol odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušený v celom rozsahu a okresnému súdu bolo uložené, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Okresný súd Prievidza po vykonanom hlavnom pojednávaní dňa 4.7.2024 rozhodol rozsudkom č.k. BN-1T/21/202-482 tak, že obžalovaného postupom podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodil spod obžaloby pre skutky právne kvalifikované ako čiastkové útoky pokračovacieho zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a čiastkové útoky pokračovacieho zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona spáchaný v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a postupom podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodil obžalovaného spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako čiastkový útok pokračovacieho zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona.

Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu zo dňa 4.7.2024 vyplýva, že súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že skutok právne kvalifikovaný ako čiastkový útok pokračovacieho zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona nie je trestným činom. A hoci tento bol preukazovaný nielen výpoveďou poškodenej, ale aj samotného obžalovaného, podľa názoru súdu takýto skutok nie je trestným činom, pretože pokiaľ dôjde medzi manželmi ku konfliktu, je logické, že dôjde aj ku fyzickému kontaktu, čo však bez ďalšieho nemožno považovať za obmedzovanie osobnej slobody. Vo vzťahu ku skutkom, ktoré boli právne kvalifikované ako čiastkové útoky pokračovacieho zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a čiastkové útoky pokračovacieho zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona spáchaný v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona súd svoje rozhodnutie odôvodnil v zásade totožnými skutočnosťami a úvahami, aké boli už súčasťou rozhodnutia prvého oslobodzovacieho rozsudku, a teda predovšetkým skutočnosťou, že okrem obžalovaného a poškodenej neexistujú iné priame dôkazy, poukázal na zníženú špecifickú vierohodnosť poškodenej podľa znaleckého posudku z odboru psychológie, uviedol, z akých dôvodov a akým spôsobom posúdil výpovede nepriamych svedkov, okrajovo sa zmienil o existencii textových správ a tiež uviedol úvahy o pochybnostiach o čase vzniku hematómov poškodenej.

K čiastkovému útoku pokračovacieho zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, ktorý priznal aj obžalovaný, a ktorý podľa právneho názoru súdu nie je trestným činom uvádzam nasledovné.

Za obmedzovanie osobnej slobody sa považuje konanie znemožňujúce voľný pohyb osoby, hoci aj na krátky čas, pokiaľ sa toto obmedzovanie nedá ľahko prekonať, pričom môže ísť aj o takú formu obmedzenia slobody pohybu, ako je zvieranie v náručí a podobne. Navyše už komparáciou fyzických proporcií obžalovaného a poškodenej je zjavné, že držanie ruky poškodenej obžalovaným nemohlo byť z jej strany ľahko prekonateľné, v opačnom prípade by sa poškodená obžalovanému dokázala vytrhnúť. Nestotožňujem sa ani s úvahou súdu o tom, že takáto forma fyzického kontaktu medzi manželmi nemôže byť bez ďalšieho považovaná za obmedzovanie a že súd nevzhladol úmysel obžalovaného v prípade tohto čiastkového skutku obmedziť poškodenú na osobnej slobode. Z dokazovania vyplynulo, že obžalovaný chcel týmto spôsobom konania (chytením poškodenej za ruku) primäť poškodenú k tomu, aby neodišla z domu, kým mu nevysvetlí, čo sa medzi nimi deje, a to zjavne proti vôli poškodenej, čo muselo byť zjavné aj obžalovanému, a teda v danej chvíli, hoc na krátky čas, ale jednoznačne zasiahol do slobodného rozhodovania poškodenej o jej pohybe a osobnej slobode.

Čo sa týka ostatných čiastkových útokov žalovaných skutkov, súd vo svojom rozhodnutí vo vzťahu k obojm skutkom argumentuje predovšetkým závermi znalca z odboru psychológie B. K. C., ktorý skonštatoval, že hoci všeobecná psychologická vierohodnosť poškodenej je zachovaná, špecifická vierohodnosť u poškodenej je znížená, pričom neexistujú žiadni iní priami svedkovia skutkov.

Opätovne je potrebné pripomenúť, že znalec bol na hlavnom pojednávaní vypočúvaný k obsahu záverov svojho znaleckého posudku, kde tieto podrobne vysvetlil, pričom práve výpoveď znalca má podstatný význam pre spôsob, akým nahliadať na ním konštatované závery v znaleckom posudku. Znalec na hlavnom pojednávaní výslovne uviedol, že k záveru o znížení špecifickej vierohodnosti poškodenej dospel na základe toho, že poškodená má slabšiu schopnosť objektívne vyhodnocovať vlastné správanie a je menej sebakritická, avšak nezistil, že by si poškodená vymyslela celé situácie, ktoré popisovala, ani že by ich popisovala bez toho, aby sa reálne udiali a nie je ani toho názoru, že by si poškodená dokreslovala dej. Táto časť výpovede znalca z hlavného pojednávania konaného dňa 13.6.2022 má absolútne zásadný význam pre vyhodnotenie pravdivosti výpovede poškodenej súdom o samotných skutkoch. To, že črtou poškodenej je snaha vykresliť sa pred inými v pozitívnom svetle, následkom čoho je len jej nižšia (a už vonkoncom nie vymiznutá) špecifická vierohodnosť, je bez významu popri oveľa dôležitejšej skutočnosti, ktorú znalec konštatoval vo svojej výpovedi na súde, a to konkrétne že pri znaleckom skúmaní poškodenej nezistil, že by si táto dej dokreslovala, a už vonkoncom nie to, že by si opisované udalosti vymýšľala bez toho, aby sa reálne stali.

Znalecký posudok v spojení s výpoveďou znalca na hlavnom pojednávaní nepredstavujú preto podklad pre prijatie záver o nevierohodnosti výpovede poškodenej. Ako bolo uvedené už vyššie, zníženie špecifickej vierohodnosti poškodenej znalec skonštatoval predovšetkým na podklade jej tendencie k spoločensky žiaducim odpovediam a nedostatočnej kritickosti voči svojej osobe. Pre posúdenie hodnovernosti výpovede poškodenej súdom je však podstatné, že zo psychologického hľadiska znalec

nezistil, že by si poškodená vymyslela situácie, ktoré popisovala, ani že by ich popisovala bez toho, aby sa reálne udiali a znalec nie je ani toho názoru, že by si poškodená dej nejakým spôsobom dokreslila. Za takého stavu nie je podľa môjho názoru možné vyhodnotiť výpoveď poškodenej o podstatných okolnostiach skutkov inak, ako vierohodnú a s posúdením výpovede poškodenej súdom ako nevierohodnej sa preto naďalej nestotožňujem.

K lekárskej správe k hematómom na stehnách poškodenej súd uviedol, že tieto nemohli vzniknúť iba deň pred lekárske ošetrením, pretože z lekárskej správy vyplýva, že už boli v štádiu rezorpcie. V tomto smere si dovoľím opätovne pripomenúť, že posúdenie otázky rýchlosti vstrebávania hematómov je otázkou, ktorej zodpovedanie si vyžaduje osobitné odborné znalosti z oblasti medicíny a pokiaľ mal súd na rozdiel od prokurátora pochybnosť, či hematómy, ktoré sa objektívne nachádzali na vnútornej strane stehien poškodenej, vznikli pri skutku, alebo sa jedná o hematómy staršieho dáta, mohol a mal pribrať do konania znalca z príslušného odvetvia odboru zdravotníctva, ktorý by odborne a objektívne zhodnotil čas vzniku týchto zranení. Bez znaleckého posudku je takáto úvaha naďalej len arbitrárnu úvahou, a nemožno ju ani považovať za hodnotiaci záver.

V súvislosti so svedeckými výpoveďami L. F. a M. F. je potrebné opätovne poukázať jednak na blízky pomer - jedná sa o sestru obžalovaného a jej manžela, ktorí sú zároveň susedmi obžalovaného, pričom z ich výpovedí je zrejmé, že s obžalovaným majú dobrý vzťah, čo nemožno skonštatovať o ich vzťahu s poškodenou. V prípade výpovede svedka L. F. je navyše potrebné poukázať aj na to, že svedok F. na jednej strane pri svojom výsluchu uviedol, že nepočul žiadny krik o pomoc, ani hádky, pričom ak by sa obžalovaný s poškodenou aj niekedy hádali, počul by to, keďže bývajú blízko seba, hoci z ďalších vykonaných dôkazov vyplynulo, že hádky medzi obžalovaným a poškodenou neboli ojedinelým javom ich spolujitia, napriek tomu svedok F. nepočul, že by medzi nimi dochádzalo k hádkam. Z uvedených dôvodov jeho výpoveď nemožno považovať za vierohodnú.

Výpoveď nepriamych svedkov K. F. a N. F. súd naopak vyhodnocuje ako odvodené od nevierohodnej výpovede poškodenej. V tejto súvislosti dávam opätovne do pozornosti znalecký posudok B. C. v spojení s výpoveďou znalca na hlavnom pojednávaní, ktoré dôkazy je potrebné hodnotiť spoločne a neizolovať jeden zo záverov znaleckého posudku, o to viac, keď práve svojou výpoveďou znalec objasnil dôvody zníženia konštatovaného vierohodnosti poškodenej.

Súd sa v odôvodnení prvotného rozsudku vôbec nevysporiadal s dôkazom v podobe textových správ poškodenej adresovanej svedkovi F., ktoré bezprostredne nasledovali po útoku zo dňa 24.7.2019, v ktorých poškodená v reálnom čase svedkovi F. výslovne oznamovala, že ušla z domu, keďže sa ju obžalovaný pokúsil znásilniť a roztrhal na nej nohavičky, pričom z ďalších vykonaných dôkazov vyplýva, že poškodená skutočne ušla z domu a svedok F. ju v nočných hodinách toho istého dňa odviezol k jej rodičom do L..

V druhom rozsudku zo dňa 4.7.2024 sa už okresný súd otázke textových správ síce určitým spôsobom venuje, avšak len úplne okrajovo, keď na str. 19 uvádza, že ani textové správy (popísané na str. 14 rozsudku) nepreukazujú naplnenie skutkovej podstaty trestného činu. Z akých dôvodov však súd dospel k záveru, že tieto správy nepreukazujú žalovaný skutok, a to najmä v kontexte ďalších vykonaných dôkazov (predovšetkým výpovede poškodenej a svedka F.) už z rozsudku nie je vôbec zrejmé.

Okresný súd sa v novom rozsudku opäť žiadnym spôsobom nevysporiadal ani s existenciou dôkazov v podobe znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PPZ z odboru kriminalistika, z ktorého vyplýva, že biologický materiál získaný z vnútornej strany roztrhaných ružovo-čiernych nohavičiek je výlučne kombináciou DNA profilov poškodenej a obvineného v spojení so zápisnicou o obhliadke miesta činu, pri ktorej sa našli roztrhané dámske nohavičky čierno- ružovej farby, ku ktorým nohavičkám obžalovaný uviedol, že tieto skutočne roztrhal on, nie však na poškodenej počas snahy vynútiť si na nej pohlavný styk, ale v rámci upratovania v domácnosti, pretože poškodená mala v dome vždy neporiadok, a preto roztrhal a vyhodil do smetí nielen tieto nohavičky, ale aj ďalšie veci poškodenej. Táto verzia obžalovaného je však naďalej minimálne sporná a nekorešponduje so zápisnicou o obhliadke miesta činu, keďže z tejto zápisnice a vyhotovenej fotodokumentácie je zrejmé, že pri obhliadke sa v smetnej nádobe, kde boli nájdené roztrhané nohavičky, nenachádzali žiadne iné kusy oblečenia, s výnimkou týchto roztrhaných nohavičiek. Ak by bola prezentovaná verzia obžalovaného pravdivá, v smetnej nádobe by predsa museli byť viditeľné aj iné kusy oblečenia poškodenej.

Vzhľadom na vyššie popísané skutočnosti a úvahy som toho názoru, že ani oslobodzujúci rozsudok zo dňa 4.7.2024 nevyznieva presvedčivo, keďže v dôsledku parciálnej aplikácie záverov znaleckého posudku bagatelizuje významné svedectvá nepriamych svedkov skutku, rozhodnutie opiera o výpovede svedkov, ktorí majú vyslovene antagonistický vzťah k poškodenej a sú príbuznými obžalovaného a dokonca úplne ignoruje hneď niekoľko vykonaných dôkazov v podobe znaleckého posudku z odvetvia

kriminalistiky, zápisnicu o obhliadke miesta činu s fotodokumentáciou, ako aj textové správy medzi poškodenou a svedkom bezprostredne nadväzujúce na posledný skutok.

S poukazom na všetky vyššie uvedené dôvody navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 odsek 1 písmeno c), písmeno d) Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. BN-1T/21/2020 zo dňa 4.7.2024 a aby podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vec vrátil Okresnému súdu Prievidza, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.“

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadril obžalovaný, ktorý uviedol nasledovné:

„V trestnej veci pokračovacieho zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 138 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v bode 1 obžaloby a pokračovacieho zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona spáchaný v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v bode 2 obžaloby predkladám súdu nasledovné vyjadrenie k odvolaniu okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. BN-I T/21/2020-482 zo dňa 04.07.2024.

V celom rozsahu sa stotožňujem s napadnutým rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. BN-IT/21/2020-482 zo dňa 04.07.2024. Prvostupňový súd svoje rozhodnutie po právnej stránke posúdil správne a dostatočne svoje rozhodnutie odôvodnil.

V uznesení Krajského súdu v Trenčíne č. 3To/9/2023-444 zo dňa 15.11. 2023 odvolací súd uviedol svoj právny názor spočívajúci v potrebe ustálenia skutkových zistení a v uvedení, na základe ktorých dôkazov súd prvého stupňa dospel k svojim skutkovým zisteniam. Až následne bude možné posúdiť ďalšie skutkové (napr. aj zachovanie totožnosti skutku v procesnom význame) a právne otázky, podstatné pre správne rozhodnutie vo veci.

Prvostupňový súd sa týmto právnym názorom riadil a podrobne v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, na základe ktorých konkrétnych dôkazov dospel k svojim zisteniam a po ich ustálení podrobne posúdil jednotlivé skutky resp. jednotlivé čiastkové útoky a podľa môjho právneho názoru správne skonštatoval, že skutok nie je trestným činom.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že sa skutok resp. jednotlivé útoky stali tak, ako ich opisuje poškodená. Jediným priamym dôkazom je výsluch poškodenej, pričom tvrdenia poškodenej obžalovaný poprel a nebolo inými dôkazmi preukázané, ktorá z verzí je pravdivá, či tá, ktorú tvrdí poškodená alebo tá, ktorú tvrdí obžalovaný. Pokiaľ ide o verziu poškodenej, je ťažko uveriteľné, že bola obmedzená v osobnej slobode, ak dom nebol zamknutý, teda minimálne jedny dvere na dome sa nedali zamknúť a poškodená mohla nimi z domu odísť a rovnako tak mohla z domu vyjsť cez okno rodinného domu a to bez toho, aby ohrozila svoj život alebo zdravie. Tiež poškodená mala k dispozícii minimálne jeden mobilný telefón, resp. pevnú telefónnu linku, cez ktorú mohla zavolať pomoc. Tiež mohla v prípade ohrozenia, či už zamknutia alebo údajného pokusu o znásilnenie, volať o pomoc, keďže v tesnej blízkosti rodinného domu sa nachádzajú iné obydlia a tiež mohla zavolať o pomoc cez telefón.

Bez významu nie sú ani ďalšie zadovážené dôkazy. Poukazujem hlavne na lekársku správu zo dňa 25.07.2019, z ktorej vyplynulo, že poškodená síce mala v čase vyšetrenia na stehnách hematómy, avšak tieto boli už v štádiu rezorbcie, t. j. nemohli byť poškodenej spôsobené pri pokuse o znásilnenie, ku ktorému malo dôjsť iba deň pre touto lekárskou správou. Toto všeobecné konštatovanie je možné urobiť aj bez toho, aby bolo potrebné do konania pribrať znalca z príslušného odboru zdravotníctva. Faktom však zostáva, že žiadne čerstvé hematómy, ktoré by neboli v štádiu rezorbcie, sa na tele poškodenej nenašli. Navyše je nepravdepodobné, že by došlo k roztrhaniu nohavičiek na tele poškodenej, keďže pri tom by musela byť použitá značná sila, následkom čoho by boli pozdĺžne odreniny prípadne pozdĺžne modriny, čo sa nepreukázalo.

Tiež poukazujem na závery znaleckého posudku znalca B. K. C., podľa ktorého miera, akým poškodená opisuje svoj spôsob správania, sa javili menej pravdepodobnými zo psychologického pohľadu, svoje

vlastné správanie v situácií má poškodená tendenciu zamlčovať, chce samu seba vykresliť v lepšom svetle. Vierohodnosť poškodenej je podľa súdneho znalca hraničná.

Ani svedkovia - susedia L. F. a M. F. nepotvrdili, že by počuli krik poškodenej, že by boli svedkami bránenia poškodenej v slobode pohybu. Práve naopak, boli svedkami násilného správania poškodenej voči obžalovanému. Tiež maloletá svedkyňa nepotvrdila, že by niekedy videla, ako obžalovaný bráni poškodenej v slobode pohybu, pričom maloletá trávila väčšinu času v domácnosti obžalovaného a poškodenej.

Chcem poukázať aj na súvislosti, kedy došlo k zhoršeniu vzťahov medzi obžalovaným a poškodenou. Bolo to v období, keď obžalovaný zistil, že manželka ho podvádza, zatajovala to a on v snahe túto preňho mimoriadne stresujúcu situáciu nejakým spôsobom riešiť, reagoval tak, chcel, aby poškodená s ním zostala, aby mimomanželský vzťah ukončila. Obžalovaný však nikdy nemal úmysel poškodenej ublížiť, obmedzovať ju v slobodnom pohybe alebo ju znásilniť.

Ak aj v skutočnosti došlo k nejakým konaniam obžalovaného ako napr. zobrať telefónu, čítanie SMS správ, schválnosti, hádky, vulgárne nadávky a pod., nejedná sa o naplnenie skutkovej podstaty jedného zo zločinov, ktoré sú obžalovanému kladené za vinu, ale maximálne o priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Ak poškodená v SMS správach adresovaných svedkovi F. uvádzala niektoré skutočnosti, na ktoré v odvolaní poukazuje prokurátor, tieto sú iba tvrdením poškodenej, pričom obžalovaný opakovane uviedol, že tieto jej tvrdenia sa nezakladajú na pravde.

Dovoľujem si poukázať na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej pokiaľ je v konkrétnej veci tak ako verzia obžaloby rovnako možná a pravdepodobná verzia obvineného a ďalšími dôkazmi už nie je možné reálne objasniť, ktorá v úvahu pripadajúcich verzií je vierohodnejšia, nemožno obvineného s ohľadom na zásadu in dubio pro reo uznať vinným.

Na základe vyššie uvedeného navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie prokurátora v celom rozsahu ako nedôvodné.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“), na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku okresného súdu o oslobodení obžalovaného spod obžaloby, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytykaných chýb zameril aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu, z obsahu odvolania prokurátora a jeho dôvodov vyplýva, že v odvolaní prokurátora nie sú vytykané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytykaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o správnosť samotnej, odvolaním prokurátora napadnutej výrokovej časti rozsudku okresného súdu, z odvolania prokurátora a z vyššie citovaného obsahu jeho písomných dôvodov vyplýva, že prokurátor v dôvodoch odvolania proti napadnutému rozsudku okresného súdu formálne vytykal chyby napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. c), d) Tr. por.

Zo samotného vecného obsahu odôvodnenia odvolania prokurátora odvolací súd identifikoval jedinou námietku, ktorú by formálne bolo možné podriaďiť pod dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por., ktorou je námietka prokurátora, že „pokiaľ mal súd na rozdiel od prokurátora pochybnosť, či hematómy, ktoré sa objektívne nachádzali na vnútornej strane stehien poškodenej, vznikli pri skutku, alebo sa jedná o hematómy staršieho dátumu, mohol a mal pribrať do konania znalca z príslušného odvetvia odboru zdravotníctva, ktorý by odbornou a objektívne zhodnotil čas vzniku týchto zranení“. Odvolací súd vo vzťahu k tejto námietke považuje za nutné zdôrazniť, že imanentnou

súčasťou nestrannosti súdu je, aby súd svojou činnosťou nenahrádzal procesnú aktivitu strán, ktorá činnosť by mohla prispieť k úspechu strany, ktorej aktivita by bola takýmto postupom súdu nahrádzaná. Odvolací súd tiež pripomína, že povinnosť objasniť vec je v trestnom konaní uložená orgánom činným v trestnom konaní v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., ktorá povinnosť u prokurátora nekončí podaním obžaloby. Prokurátor si v tomto konaní musel byť vedomý toho, že riadnym neobjasnením času vzniku hematómov zistených na tele poškodenej v rozpore s jeho povinnosťou podľa § 2 ods. 10 Tr. por. sa vystavuje riziku neunesenia svojho dôkazného bremena. Vzhľadom na to, že nevykonaním nenavrhnuteho doplnenia dokazovania okresný súd neporušil žiadnu svoju zákonnú povinnosť, uloženú mu ustanoveniami Trestného poriadku, odvolací súd dospel k záveru, že uvedená odvolacia námietka prokurátora nie je dôvodná. Z uvedených dôvodov odvolací súd nezistil opodstatnenosť prokurátorom výslovne namietanej chyby napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Pokiaľ ide o prokurátorom navrhovaný dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por., k tomuto vymedzenému dôvodu považuje odvolací súd za nutné uviesť, že vo všeobecnosti tento dôvod je uplatniteľný jedine v prípade, ak súd síce správne zistil skutkový stav vecí, avšak na správne zistený skutkový stav vecí nesprávne aplikoval ustanovenia Trestného zákona. V tomto konkrétnom prípade by mohol byť uvedený dôvod aplikovateľný len na skutok, spod ktorého bol obžalovaný oslobodený podľa § 285 písm. b) Tr. por., teda že skutok nie je trestným činom.

Na základe podrobného preskúmania dôvodov odvolania prokurátora odvolací súd v písomných dôvodoch odvolania neidentifikoval žiadnu konkrétnu argumentáciu prokurátora vo vzťahu k aplikácii ustanovení Trestného zákona na skutok, podľa ktorého obžalovaný „v presne nezistenom čase v mesiacoch jún a júl 2019 v rodinnom dome na ulici E. F. G. XXX/X H. I. E. svojej manželke poškodenej J. C. (predtým B.) bránil opustiť rodinný dom tým spôsobom, že v presne nezistený deň keď poškodenej chcela ísť do práce, sedel pri nej a držal ju za ruku, stál vo dverách a znemožňoval jej odísť“, v rámci ktorého skutku okresný súd dospel k rovnakým skutkovým zisteniam, ako prokurátor v podanej obžalobe. Napriek absencii vytknutia konkrétnych pochybení okresného súdu pri aplikácii ustanovení Trestného zákona na tento skutok v písomných dôvodoch odvolania prokurátora odvolací súd v zmysle § 317 ods. 1 posledná veta Tr. por. preskúmal správnosť aplikácie ustanovení Trestného zákona na uvedený skutok, pretože podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je nesprávna aplikácia zákonných ustanovení na zistený skutok dovolacím dôvodom.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd v prípade právneho posúdenia tohto skutku nedospel k právnemu záveru o naplnení pojmových znakov zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., pretože zistený skutkový stav vecí nie je možné subsumovať pod bránenie v ťažko prekonateľnom užívaní osobnej slobody, ktoré by poškodenej znemožňovalo voľný pohyb alebo jej bránilo slobodne rozhodovať o svojom pohybe. Vzhľadom na to, že odvolací súd považoval uvedené právne závery okresného súdu za správne a zákonné, majúce podklad vo výsledkoch vykonaného dokazovania, prokurátorom v dôvodoch odvolania namietanú chybu napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. odvolací súd nepovažoval za dôvodnú.

Pokiaľ ide o ostatnú časť písomných dôvodov odvolania prokurátora, z ich vecného obsahu vyplývajú námietky prokurátora voči správnosti postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, na základe ktorého hodnotenia dôkazov okresný súd dospel k záveru o danosti dôvodov na oslobodenie obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. por. Podľa názoru odvolacieho súdu prokurátor podľa konkrétnych dôvodov odvolania vecne namietal nesprávnu aplikáciu § 2 ods. 12 Tr. por. okresným súdom pri hodnotení vykonaných dôkazov v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

V súvislosti s odvolaním prokurátora namietanou správnosťou hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany okresného súdu odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné

presvedčenie. Vnútorne presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda súd prvého stupňa postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku okresného súdu vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože okresný súd by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., môže odvolací súd upozorniť okresný súd len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku, na obsah ktorého týmto odvolací súd poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel ku skutkovému záveru, podľa ktorého vykonané dôkazy v zmysle § 285 písm. c) Tr. por. bez akýchkoľvek pochybností nepreukázali konanie obžalovaného tak, ako mu to kládla obžaloba za vinu.

Na základe preskúmania veci odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia okresného súdu majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a nevykazujú vady, ktoré by mali základ v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., ako aj v nesprávnej aplikácii jednej zo základných zásad trestného konania, a to zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“. Z vyššie citovaného obsahu odôvodnenia odvolania prokurátora odvolací súd konštatuje, že prokurátor v dôvodoch odvolania ani nenamieta, že by skutkové závery okresného súdu nemali oporu v tom, čo vyplynulo z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, resp. že by bol postup okresného súdu rozporný s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. v zmysle vyššie uvedeného teoretického rámca, ale sa len domáha vyvedenia iných záverov, iného hodnotenia dôkazov s tým, aby odvolací súd nariadil okresnému súdu, čo má vyvodiť z vykonaných dôkazov, svedčiacich výlučne v neprospech obžalovaného (ustáliť skutkové závery o spáchaní činu obžalovaným). Takejto požiadavke však odvolací súd v zmysle vyššie uvedených úvah o oprávnení odvolacieho súdu preskúmať správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení dôkazov nemôže v žiadnom prípade vyhovieť, keďže odvolací súd, ako bolo uvedené už vyššie, nemá právomoc udeľovať okresnému súdu záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov (nemá právo prikazovať súdu prvého stupňa, o ktoré konkrétne dôkazy má oprieť skutkový stav veci a aké konkrétne závery má z vykonaných dôkazov vyvodiť).

S poukazom na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku a na základe preskúmania obsahu spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vypořiadal so všetkými okolnosťami, významnými pre rozhodnutie a dal riadne odpovede, prečo nedospel k záverom, vyvedenia ktorých sa domáhal prokurátor v dôvodoch svojho odvolania. Odvolací súd musí tiež konštatovať, že argumentácia okresného súdu, o ktorú oprel svoj záver o nepreukázaní skutkov, pre ktoré je obžalovaný trestne stíhaný, má úplnú oporu v celom obsahu vykonaného dokazovania. Argumentácia okresného súdu v súvislosti s hodnotením vykonaných dôkazov je plne súladná s dlhodobou ustálenou súdnou praxou v otázke posudzovania (aj v dôvodoch odvolania prokurátora konštatovaných) rozporov vo vykonaných dôkazoch (viď R 30/1966), ako aj v otázke zhodnotenia dvoch v podstatných bodoch diametrálne odlišných dôkazov (viď R 6/1970).

Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, okresný súd na základe svojho postupu pri hodnotení dôkazov v súlade s ustálenou súdnou praxou vo vzťahu k požiadavke preukázania viny dospel k záveru, že na hlavnom pojednávaní vykonané dôkazy nie sú podľa jeho názoru dostatočné na to, aby mohol na týchto dôkazoch založiť svoje neochvejné a nespochybniteľné rozumné presvedčenie o vine obžalovaného zo spáchania činu, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba. Okresný súd podľa názoru odvolacieho súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne, logicky a opierajúc sa o argumenty, ktoré majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, vysvetlil, prečo ho výsledky vykonaného dokazovania nepresvedčili bez akýchkoľvek rozumných pochybností o preukázaní, že obžalovaný svojim konaním spáchal skutky, pre ktoré bola na obžalovaného podaná obžaloba.

Preto odvolací súd z uvedených dôvodov nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť k odôvodnenému záveru o porušení ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. a o nesprávnej aplikácii zásady v pochybnostiach v prospech obvineného okresným súdom pri hodnotení dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, teda odvolací súd nezistil existenciu odvolaním prokurátora namietaných väd napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Na podklade odvolania prokurátora odvolací súd skúmal aj správnosť napadnutej výrokovej časti rozsudku okresného súdu z hľadiska existencie prípadných ďalších väd, v odvolaní nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zoberal na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmiennečné prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu odvolaním nevytýkaných väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.